

[Poul Møller.]

måneder siden uden at høre noget om, at riget fattes penge, uden at høre noget om, at skatterne skulle stige med 2.000 kr. pr. familie? Mon han så ikke mener, at politik er egentlig noget mærkeligt noget? Fra møde til møde fortalte vi vælgerne, at der efter valget var en regning, som skulle betales; det stod også i vort valgmanifest.

Men man må oprigtig talt sige, at det store socialdemokrati ikke gjorde sig nogen ulemghed med at forklare dette regningsbegreb for vælgerne forud for valget. Hvad gjorde socialdemokratiet egentlig? Det tav. Det var fuldstændig stille, når der blev talt om en regning. Den højtærede statsminister var i fjernsynet. Han benægtede, at vi har inflation, en inflation, som økonomiministeren siden har sat sig for at bekæmpe. Nu må det indrømmes, at den højtærede økonomiminister jo har haft et vist held. Der er noget, der er blevet billigere, efter at han er blevet økonomiminister, nemlig obligationerne. Det var vel ikke lige det, der var hensigten. Hensigten med den økonomiske politik var vel ikke, at det var her man skulle sætte ind med prisbilliggørelsen.

Vi har set, at den benægtelse, at der var inflation i 1964 i Danmark, dog alligevel må bestrides, for priserne steg i løbet af 1964 med omkring 5 pct. Nu ved jeg nok, at der mellem den højtærede statsminister og mig kan være uenighed om, hvad der er inflation. Hvis man tænker på sådan noget som det, tyskerne oplevede efter første verdenskrig, hvis det er det, man mener der skal til, for at man kan sige, at vi har inflation, så har vi naturligvis ikke inflation. Men vi er jo alle sammen klar over, hvad vi i daglig tale forstår ved inflation: stadig, konstant stigning i priserne, der udmarver f. eks. opsparens værdi, og som gør, at det bliver mindre og mindre attraktivt for befolkningen at lægge penge til side, at det bliver mere og mere attraktivt at bruge, mens man har, at det er klogere at leve på gæld end at spare

sammen, før man køber tingene, alt dette er inflationens kendetegn, og dem lever vi under og har levet under i mange år, og vi levede også under dem i 1964.

Nu har vi fået det nye pristal. Det kan ofte forvirre folk, for når pristallet stiger med 2 points, er der mange, der er tilbøjelige til at sige, at det er næsten ingenting, for de har oplevet 10-15 points under det gamle pristal. Hvis man derfor skal forvirre folk helt, skal man finde på nye pristal, som ikke er let sammenlignelige med det, man er vant til. Så tror de ikke, at der er inflation. Ser vi derfor på det gamle pristal, ville 1914-pristallet i 1964 være steget med 26 points. 26 points i 1914-pristallet er dog så meget, at vi alle sammen ville være klar over, at der er inflation i Danmark.

Ser vi bort fra inflationsproblemet, er der også et andet økonomisk problem, handelsbalanceunderskuddet. Talte vi under valgkampen til vælgerne om handelsbalanceunderskuddet, hvad var så svaret fra socialdemokratiets side? Der var ingen grund til at være bange for det handelsbalanceunderskud. Det var råvarerne, råvarelagrene, der var steget. Man havde forsynet sig, og i virkeligheden havde man ført en klog politik, fordi man havde købt godt ind, inden priserne steg.

I dag står vi ikke desto mindre over for den kendsgerning, at den højtærede finansminister ønsker et højere statsoverskud for at kunne bekæmpe handelsbalanceunderskuddet, så noget må der jo være i vejen med det. Vi er vel alle sammen klar over, at når vi de første 11 måneder af 1964 havde et underskud på handelsbalancen på 3.308 mill. kr. i modsætning til 1.604 mill. kr. i de første 11 måneder af 1963, altså mere end en fordobling af vort handelsbalanceunderskud, så er der noget galt. Så er der noget galt, og så er økonomien ikke i nogen sund udvikling.

Vi har jo også her i 1965 set, hvordan valutaeserverne er begyndt at vige, fordi